

hem niet te ontmoeten. Ze kon het hem niet vergeven, dat hij de oorzaak was geweest van hun ellendig huiselijk leven.

Toch was ze nu betrekkelijk gelukkiger dan vroeger. De menschen bij wie ze inwoonde, waren goed voor haar, en ze werd niet meer geslagen. Maar toch — moederliefde en zorg ondervond ze niet.

Zoo verliepen eenige jaren, waarin ze haar moeder niet terug zag. Wel ontving ze nu en dan een briefje van haar, vol hartstochtelijke liefde en verlangen naar haar dochttertje, maar ze kon er niet uit te weten komen waar ze was, en hoe ze leefde. Geen enkele aanwijzing stond er in, waar ze kans zou hebben haar te ontmoeten.

Hoe gelukkig was ze geweest, wanneer er zulk een briefje kwam. Hoe had ze het gevoellooze papier tegen hare lippen gedrukt en er over geschreid! Hoe dikwijls had ze die regelen vol liefde overgelezen, tot het verlangen om haar die ze schreef, terug te zien, bijna onhoudbaar was geworden!

Indien ze had kunnen uitvorschen waar haar moeder zich ophield, zou ze, zonder zich te bedenken, naar haar zijn toegesneld. In de moederarmen, aan het moederhart, dáár was haar plaats!

Zoo was ze achttien jaar geworden. Duidelijk staat die dag haar nog voor den geest. Ze was bij vreemden, die niet eens wisten, dat het haar jaardag was. Het verlangen naar een moederkus was dien dag nog sterker dan anders. Het was haar geweest, alsof ze gevoelde dat de arme vrouw haar hulp noodig had, en den geheelen dag was haar het hart zoo zwaar geweest.

Den volgenden dag was de bode gekomen, die haar de moeder weêr in de armen voerde.

Ze was gekomen, de nederige smeekbede, om haar te vergeven, die alleen en verlaten, zeer ziek, zonder hoop op herstel, het verlangen niet meer had kunnen bedwingen haar kind voor het laatst terug te zien.

En voor dat kind was het niet de gevallen vrouw, die de menschen met den vinger nawezen; niet het zwakke karakter, dat bij het aangedane onrecht, de kracht miste zich daar boven te verheffen en alles te verdragen ter wille van haar kind.

Voor háár gevoel was het slechts de mishandelde moeder, die de armen verlangend naar haar uitstrekte en aan wier roepstem ze juichend gehoor gaf.

Ze was naar haar vader gegaan en had hem, met trillende lippen, haar genomen besluit te kennen gegeven. Zonder zijne toestemming te vragen, vast en onwrikbaar in haar voornemen. Welk een vernietigende blik had haar uit zijne oogen getroffen! Hoe hoonend was zij verstooten en vervloekt geworden! Hoe verachtelijk had hij haar aangeraden denzelfden weg op te gaan, als zij die haar tot zich riep! —

Zonder te bedenken dat ze wellicht haar eigen toekomst er door verwoestte, zonder berekening, slechts luisterende naar de stem in haar die haar scheen toe te fluisteren wat ze doen moest, brak ze met geheel haar vroeger leven en snelde naar haar moeder heen.

Hoe schoon was zij nog altijd, die arme vrouw, niettegenstaande al wat ze